

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku E. M. G. przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.

o wpis prawa własności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 października 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Celem skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka prawnego, służącego od prawomocnych orzeczeń, jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.,

tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona; przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z ze wskazanych przesłanek.

Wnioskodawczyni wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień oraz potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, konkretnie art. 31 ust. 2 u.k.w.h.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinna być rozumiana jako kwestia o problemowym i precedensowym charakterze, odnosząca się do wykładni prawa i mająca znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Powinna ona pozwalać na sformułowanie przez Sąd Najwyższy, w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej, ogólnego poglądu, możliwego do wykorzystania na gruncie innych spraw. W ten sposób rozpoznanie skargi kasacyjnej będzie mogło przyczynić się do rozwoju prawa, realizując cele publiczne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 596/14 oraz z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 976/14, - nie publ.).

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga natomiast wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11 - nie publ.).

Wątpliwości przytoczone przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie usprawiedliwiają wystąpienia wskazanych przesłanek określonych przez ustawodawcę w art. 398⁶ § 1 pkt 1 i 2

k.p.c. Skarżąca zaprezentowała argumentację w istocie sprowadzającą się do polemiki z wywodem prawnym i ustaleniami faktycznymi zawartymi w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji.

Wykładnia art. 31 ust. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece sądowej (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 707, ze zm.) była podejmowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie (por. judykaty przywołane w uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 czerwca 2012 r., akt II CSK 506/11, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).